

Πώς ξεχάστηκαν οι Ε/κ αγνοούμενοι του '64

[/ Αφιερώματα](#) / [Γενικά Θέματα](#)

Γράφω για τη σύντομη ιστορία ζωής του Αντώνη, ενός νέου δεκαεννέα ετών, από το χωριό Λυθροδόνας. Ήταν ομορφόπαιδο ο Αντώνης, δημοφιλής στις παρέες, με αθλητικό παράστημα, καλός τερματοφύλακας στην ποδοσφαιρική ομάδα του χωριού του.

Τα αδέρφια του τον περιγράφουν ζωηρό, δυνατό, δραστήριο, τολμηρό και ατίθασο. Το πιθανότερο είναι να μην τη γνωρίζετε καθόλου αυτήν την ιστορία, ενώ θα έπρεπε. Τον Αντώνη τον λέγαμε «το γελαστό παιδί», γιατί είχε μόνιμα ένα αδιόρατο χαμόγελο στα χείλη, που αποκάλυπτε χαριτωμένα ένα σπασμένο δόντι, μπροστά-μπροστά στο πρόσωπό του. Κρατήστε αυτήν τη λεπτομέρεια για την εξέλιξη της ιστορίας. Ο Αντώνης χάθηκε το πρωινό της 30ής Ιουλίου 1964. Ήταν εκπαιδευόμενος τερματοφύλακας και ο μάστρος του τον έστειλε να φέρει ένα εξάρτημα από κοντινό κατάστημα της εμπορικής οδού Ερμού, στη Λευκωσία. Καβάλησε το αγαπημένο του ποδήλατο, καλημέρισε τους πολλούς γνωστούς του στην περιοχή και ξεκίνησε για τη συνηθισμένη διαδικασία.

Ήξερε καλά τα κατατόπια, που συνόρευαν με την τουρκική συνοικία της Λευκωσίας. Εκείνη τη μέρα, όμως, τα πράγματα εξελίχθηκαν διαφορετικά και μοιραία για το νεαρό παλληκάρι. Σε μια ερημική πάροδο της Ερμού παραμόνευαν Τουρκοκύπριοι άτακτοι εξτρεμιστές. Του έκοψαν τον δρόμο αιφνιδιαστικά, τον

άρπαξαν με τη βία και τον οδήγησαν στην περιοχή της βόρειας πλευράς που είχαν υπό τον έλεγχό τους. Ήταν οι ταραχώδεις μέρες του 1963-64, όταν αθώοι πολίτες και από τις δύο πλευρές έπεφταν θύματα ακραίων στοιχείων, εμποτισμένων με μίσος και φανατισμό. Από εκείνη τη στιγμή χάθηκαν τα ίχνη του. Ο Αντώνης ονομάστηκε «αγνοούμενος», μια άγνωστη ως τότε λέξη, που τραγικά έμελλε δέκα χρόνια αργότερα να σημαδέψει πολλές οικογένειες του Λυθροδόντα, είκοσι τον αριθμό, και ολόκληρης της Κύπρου. Σημαντική λεπτομέρεια: Στο ίδιο σημείο απήχθησαν άλλοι τέσσερεις Ελληνοκύπριοι. Στη μία περίπτωση ήταν δύο νεαροί από την Αγκαστίνα, οι οποίοι πάλεψαν με τους απαγωγείς και ο ένας κατάφερε να διαφύγει. Ο άλλος απήχθη. Ρωτούσαν οι συγγενείς των απαχθέντων: Γιατί δεν λήφθηκαν από την Αστυνομία, το κράτος μας μέτρα προστασίας σ' εκείνο το σημείο;

Όταν διαπιστώθηκε η απαγωγή του, ο πατέρας του, Χριστόφορος Συμεωνίδης, κίνησε γη και ουρανό. Δεν ήταν ένας τυχαίος άνθρωπος. Μέλος της ΕΟΚΑ, συνελήφθη και φυλακίστηκε. Πέραν από τον δυναμικό χαρακτήρα του, ήταν μέλος της τότε Ελληνικής Κοινοτικής Συνέλευσης, βουλευτής δηλαδή, και αξιωματούχος της ΠΕΚ (Παναγροτικής Ένωσης Κύπρου). Κινητοποίησε όσους μπόρεσε, διερεύνησε κάθε διαθέσιμη πληροφορία. Έφθασε μέχρι τα υψηλά δώματα της εξουσίας, στο προεδρικό μέγαρο, στην Αρχιεπισκοπή, στη Βουλή.

Ο Μακάριος και ο Κληρίδης τον γνώριζαν προσωπικά και προσπάθησαν να

βοηθήσουν. Όλες οι προσπάθειες, όμως, απέβησαν άκαρπες. Την αγωνία και το δράμα που βίωνε η οικογένεια, ερχόντουσαν να αναμοχλεύουν ανεύθυνες πληροφορίες ότι δήθεν κάποιος είχε δει τον Αντώνη σε διάφορα μέρη. Επιτήδειοι προσφέρθηκαν να διαμεσολαβήσουν με την καταβολή χρημάτων, για να απελευθερωθεί ο Αντώνης. Ο τραγικός πατέρας δοκίμασε τα πάντα. Τίποτα. Μέρα με τη μέρα ο πόνος για το χαμένο παιδί του μεγάλωνε. Ο καιρός περνούσε και οι ελπίδες λιγόστευαν. Από Τουρκοκύπριο αξιωματικό της Αστυνομίας που απέδρασε από τον τουρκοκυπριακό θύλακα και ήρθε στις ελεύθερες περιοχές καθ' οδόν προς την Αγγλία, έφθασε η πληροφορία ότι ο Αντώνης δεν απήχθη από Τουρκοκύπριους αστυνομικούς αλλά από ομάδες ατάκτων, οι οποίοι κατά κανόνα δολοφονούσαν όσους συνελάμβαναν. Κάτι ανάλογο που γινόταν και στις ελεγχόμενες από το κράτος περιοχές! Ο πατέρας, πραγματιστής καθώς ήταν, άρχισε να δέχεται μέσα του την τραγική αλήθεια: Πως ο γιος του ήταν νεκρός. Αυτό θα επιβεβαιωνόταν λίγο αργότερα και με επίσημο τρόπο.

Σε μια ακόμα συνάντησή του με τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, ο Μακάριος θα του πει χωρίς περιστροφές: «Χριστοφή, πάρτο απόφαση. Ο γιος σου είναι νεκρός». Η οικογένεια τότε άρχισε να τελεί το μνημόσυνό του. Η κυρία Μαριάννα μας, η μητέρα, μέχρι που έκλεισε οριστικά τα μάτια, δεν δέχτηκε ότι ο γιος της ήταν νεκρός. Και η οικογένεια δεν έπαψε ποτέ να αναζητεί στοιχεία για την τύχη του, να βρεθούν, έστω, τα οστά του και να γίνει η κηδεία του. Αυτό έγινε τελικά στις 6 Ιουλίου 2014, 50 χρόνια - δηλαδή μισόν αιώνα - μετά τον χαμό του. Όταν ο Χριστόφορος και η Μαριάννα δεν ήταν πια στη ζωή. Και όταν άλλοι είκοσι συγχωριανοί τού Αντώνη ονομάστηκαν επίσης αγνοούμενοι γεμίζοντας την κοινότητα με μαυροφορεμένες φιγούρες.

Οι αγνοούμενοι του 1963-1964

Κατά τις διακοινοτικές ταραχές της περιόδου 1963-1964 απήχθησαν, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, διότι κυκλοφορούν κατά καιρούς διάφορα, από Τουρκοκύπριους 42 Ελληνοκύπριοι. Τα τελευταία περίπου δεκαπέντε χρόνια εντοπίστηκαν, ταυτοποιήθηκαν και παραδόθηκαν στους δικούς τους για ταφή 17.

Εξακολουθούν να αγνοούνται 25 Ελληνοκύπριοι της περιόδου εκείνης. Μέχρι το 1974 δεν είχε γίνει καμία σοβαρή προσπάθεια για τον εντοπισμό τους, παρόλο που κατά καιρούς κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες ότι αυτοί κρατούντο σε τουρκοκυπριακούς θύλακες ή ότι μεταφέρθηκαν στην Τουρκία. Τον Σεπτέμβριο του 1964, έξι Ελληνοκύπριοι απελευθερώθηκαν μετά από μεσολάβηση του αποσπάσματος του ΟΗΕ στην Κύπρο. Σημαντική λεπτομέρεια: Η συμφωνία προέβλεπε την ανταλλαγή επτά Ελληνοκυπρίων με εννέα Τουρκοκυπρίους. Ο έβδομος ήταν ο Αντώνης. Στο σημείο της ανταλλαγής, στο Λήδρα Πάλας,

περίμεναν εναγωνίως ο πατέρας τού Αντώνη και ο αδελφός του Χάρης. Δυστυχώς, οι Τούρκοι δεν κράτησαν τον λόγο τους και αθέτησαν τη συμφωνία. Από το σύνολο των 483 Τουρκοκύπριων αγνοουμένων, οι 219 είναι της περιόδου 1963-64.

Απ' αυτούς έχουν εντοπισθεί, ταυτοποιηθεί και δοθεί στους δικούς τους για ταφή 95. Παραμένουν άλλοι 124. Η τουρκοκυπριακή πλευρά θέτει επιτακτικά, και ορθώς, τον άδικο χαμό αυτών των ανθρώπων και, ορθώς επίσης, απαιτεί τη διακρίβωση της τύχης όλων. Είναι άνθρωποι που χάθηκαν όχι σε μάχη, αλλά με παράνομη απαγωγή και εν ψυχρώ εκτέλεση, και δικαιούνται να ταφούν όπως προνοεί η θρησκεία τους. Όλοι γνωρίζουν ότι εξακολουθούν να υπάρχουν Τουρκοκύπριοι αγνοούμενοι της περιόδου 1963-64. Ωστόσο, δεν είναι καθόλου υπερβολή να λεχθεί ότι η πλειονότητα των Ελληνοκυπρίων αγνοεί το γεγονός ότι, εκτός από Τουρκοκύπριους, υπάρχουν και Ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι της περιόδου εκείνης.

Άνθρωποι και αυτοί, άδικα και παράνομα απαχθέντες και εκτελεσθέντες και αυτοί, που επίσης δικαιούνται μία ταφή σύμφωνα με τη θρησκεία τους. Γιατί, άραγε, συμβαίνει αυτό; Συμβαίνει, δυστυχώς, διότι η επίσημη Πολιτεία δεν θέτει το ίδιο επιτακτικά το ζήτημα, όπως πράττει η τουρκοκυπριακή πλευρά, και περιορίζεται μόνο στους αγνοούμενους του 1974.

Η επιστροφή του Αντώνη 50 χρόνια μετά

Τι ξέρουμε μέχρι σήμερα για τον Αντώνη; «Εκείνο που έμαθα για τον αδελφό μου», λέει ο Χάρης, «είναι ότι απήχθη από δύο άτομα, κρατήθηκε για περίπου ένα μήνα στο Σεράι στον κεντρικό αστυνομικό σταθμό και υπεβλήθη σε βασανιστήρια και ανακρίσεις. Ταυτόχρονα, σε όλο αυτό το χρονικό διάστημα, η άλλη πλευρά ζητούσε επιμόνως μέσω των Ηνωμένων Εθνών να απελευθερώσουμε εμείς κάποιους δικούς τους και όταν αυτό δεν καθίστατο δυνατό, διότι η αλήθεια είναι ότι οι δικοί μας σκότωναν τους Τουρκοκύπριους, γιατί να το κρύψουμε, περίπου σε ένα μήνα σκότωναν και τους δικούς μας. Αυτή την πορεία ακολούθησαν οι περισσότεροι Ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι από την απαγωγή τους, κρατούνταν περίπου ένα μήνα σε αστυνομικό σταθμό και στη συνέχεια εκτελούνταν».

Η οικογένεια του Αντώνη ενημερώθηκε τον Ιούνιο του 2014 ότι βρέθηκαν τα οστά του. Ένα μήνα αργότερα έγινε η επώδυνη διαδικασία αναγνώρισης στο Ανθρωπολογικό Εργαστήριο. Την κατέγραψε ο δημοσιογράφος του «Φιλελευθέρου» Βάσος Βασιλείου. Όπως σημειώνει, «ο Αντώνης βρέθηκε στην περιοχή Χαμίτ Μάντρες, όπου εντοπίστηκαν επτά διαφορετικές ταφές και στους επτά λάκκους βρέθηκαν δεκαέξι λείψανα. Το λείψανο του Αντώνη βρέθηκε στη δεύτερη ταφή. Ο εκσκαφέας έκοψε κατά λάθος τα οστά των κάτω άκρων. Παραλήφθηκαν όλα τα

οστά και κοσκινίστηκε το χώμα, ώστε να μην μείνει τίποτε. Από το σημείο της εκταφής σχεδιάστηκε να περάσει ο αυτοκινητόδρομος Λευκωσίας-Αμμοχώστου και ίσως είναι ευτύχημα το ότι οι αγνοούμενοι εντοπίστηκαν πριν από την έναρξη των κατασκευαστικών έργων. Ο χώρος είχε χρησιμοποιηθεί και ως πεδίο βολής ενώ μεταγενέστερα απορρίπτονταν εκεί ελαστικά και άλλα αντικείμενα. Η διαδικασία εκταφής διήρκεσε οκτώ μήνες».

Από τις έρευνες και τις φωτογραφίες του συνεργείου της Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων προκύπτει ότι ο Αντώνης δέχθηκε θανατηφόρο χτύπημα προφανώς με λαστό λίγο πιο πάνω από την αριστερή σιαγόνα, έχοντας τα χέρια δεμένα πίσω. Σε αντίθεση με τις περισσότερες περιπτώσεις ανευρεθέντων αγνοουμένων, ο σκελετός του Αντώνη βρέθηκε ολόκληρος. Η πιθανότητα να βρεθεί άτομο με τα ίδια χαρακτηριστικά που βρέθηκαν στο λείψανό του θεωρείται αδύνατη. Οι επιστήμονες είναι βέβαιοι πέραν πάσης λογικής αμφιβολίας ότι επρόκειτο για τον Αντώνη Συμεωνίδη. Θυμάστε, από την αρχή της ιστορίας μας, το σπασμένο δόντι του Αντώνη. Αυτό, λοιπόν, το «σήμα κατατεθέν» του ήταν το πρώτο που αναγνώρισαν οι συγγενείς στο Ανθρωπολογικό Εργαστήριο, όταν στάθηκαν με συγκίνηση και δέος μπροστά στον απλωμένο στο τραπέζι άθικτο σκελετό του!

Ποτέ δεν είναι αργά

Μιλώντας μετά λόγου γνώσεως, υπογραμμίζω όσο εμφαντικά μπορώ και χωρίς συναισθηματική παρόρμηση που φυσιολογικά με διακατέχει στη συγκεκριμένη υπόθεση, ότι ο Αντώνης και οι άλλοι δεκαπέντε Ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι του 1963-64 δεν θα βρισκόντουσαν ποτέ, αν ο αδελφός του και οι λιγοστοί συνεργάτες του στην Επιτροπή δεν έκαμαν όσα έκαμαν, φανερά και κρυφά, με πείσμα, ατέλειωτη υπομονή, τεράστια αντοχή και υποδειγματική συνέπεια. Αυτό υποδηλώνει και αποδεικνύει ότι ποτέ δεν είναι αργά. Κι ας πέρασαν εξήντα χρόνια. Στην κηδεία του Αντώνη ακούστηκαν πολλά από τους ομιλητές. Καταγράφω μία μόνο πρόταση από τον επικήδειο του φίλου Χάρη, που εύχομαι να αποτελέσει μήνυμα για πολλούς αποδέκτες: «Φοβούμαστε πως σε λίγα χρόνια δεν θα υπάρχουν συγγενείς να παραλάβουν και να κηδεύσουν τους αγνοουμένους, αν φυσικά εντοπιστούν και άλλοι». Είναι γεγονός ότι πολλοί, ορθότερα οι περισσότεροι και από τις δύο πλευρές που κατείχαν συγκεκριμένες πληροφορίες, είτε ως δράστες, είτε ως συνεργοί, είτε ως αυτήκοι μάρτυρες έχουν πεθάνει, όσοι ζουν φοβούνται να μιλήσουν για να μην ενοχοποιηθούν ή η ηλικία και η κατάσταση της υγείας τους δεν τους επιτρέπει να το πράξουν. Και όμως, υπάρχουν ακόμη πολλοί – και στις δύο πλευρές της κατοχικής γραμμής – που κατέχουν πολύτιμες πληροφορίες.

Έφθασε η ώρα για την «Επιτροπή Αλήθειας» που μας εισηγήθηκαν σπουδαίοι άνθρωποι από χώρες με παρόμοιες οδυνηρές εμπειρίες, επανέφερε στην

επικαιρότητα ο Αχιλλέας Δημητριάδης και υιοθέτησε ο Πρόεδρος Χριστοδουλίδης. Υπάρχουν ακόμη 124 Τουρκοκύπριοι και 25 Ελληνοκύπριοι άταφοι. Καρτερούν την ώρα που θα τεθεί μια τελεία στη δραματική ιστορία τους. Όσοι γνωρίζετε κάτι, από παππούδες, θείους, συγγενείς, φίλους, μην το κρατάτε μέσα σας. Μιλήστε άφοβα. Σεβαστείτε τους συμπατριώτες μας, Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους, που περιμένουν. Ο πόνος της απώλειας δεν διαφέρει σε μας και στους άλλους. Είναι ίδιος και अपαράλλακτος. Βιαστείτε.

Η επίσκεψη Isabel Santos

Την Κύπρο επισκέφθηκε πρόσφατα η ευρωβουλευτής Isabel Santos, μόνιμη εισηγήτρια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για τους Αγνοουμένους. Είχε σειρά συναντήσεων, προκειμένου να ενημερωθεί και να ετοιμάσει έκθεση για το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για το πρόβλημα των αγνοουμένων. Αυτοί που διευθέτησαν τις επαφές, δεν θεώρησαν αναγκαίο (;), δεν σκέφθηκαν (;), το ξέχασαν (;), το αποφάσισαν για κάποιο λόγο (;), η ουσία είναι ότι και αυτήν τη φορά αγνόησαν την ύπαρξη και Ελληνοκύπριων αγνοουμένων. Στις δηλώσεις της η κα Santos ανέφερε ότι συναντήθηκε και με συγγενείς αγνοουμένων του 1963-64 και ενημερώθηκε και γι' αυτήν την πτυχή της κυπριακής τραγωδίας.

Είναι προφανές ότι η κα Santos διαμόρφωσε τη γνώμη ότι για την περίοδο 1963-64 υπάρχουν μόνο Τουρκοκύπριοι αγνοούμενοι, αφού μόνο με τους δικούς τους συγγενείς συναντήθηκε και αφού κανείς δεν της μίλησε και για Ελληνοκύπριους αγνοούμενους της ίδιας περιόδου! Ευτυχώς που κάποιοι αξιωματούχοι επέδειξαν

εκ των υστέρων ευαισθησία, αντιλήφθηκαν την παράλειψη (;) και θα διευθετήσουν συνάντηση της κας Santos και με την Επιτροπή Συγγενών Ελληνοκυπρίων Αγνοουμένων 1964, όταν θα επανέλθει στο νησί σε λίγους μήνες. Αυτό, όμως, δεν αρκεί. Είναι καιρός, οι αξιωματούχοι της πολιτείας συνολικά να αναγνωρίσουν και να μην το ξεχνούν, ότι τη λέξη, αγνοούμενος δεν τη μάθαμε το 1974. Τη μάθαμε, με τον ίδιο τραγικό τρόπο, δέκα χρόνια νωρίτερα.

Δόθηκαν πολλές μάχες από τους συγγενείς

Πρόεδρος της Επιτροπής Συγγενών Ελληνοκυπρίων Αγνοουμένων 1963-64 είναι ο Χάρης Συμεωνίδης, αδελφός του Αντώνη, συγχωριανός και αδελφικός μου φίλος. Είναι πείσμων, μεθοδικός, στοχοπροσηλωμένος, αφοσιωμένος ολοκληρωτικά στην αποστολή του. Για τον ίδιο σκοπό αγωνίστηκαν κατά καιρούς και άλλοι. Θυμόμαστε τους αγώνες του συγγραφέα Κώστα Σωκράτους και της αδελφής του για ανεύρεση του αδελφού τους Χρίστου και του παιδικού του φίλου Ανδρέα, οι απήχθησαν κοντά στο Πυρόι και κρατούνταν στη Λουρουτζίνα. Γνωρίζω με κάθε λεπτομέρεια τις μέχρι τώρα προσπάθειές τους. Λόγω των πιεστικών ενεργειών αυτών των ανθρώπων και μόνο τότε, η κυβέρνηση της Κυπριακής Δημοκρατίας αναγνώρισε πρώτη φορά ότι υπάρχουν και Ελληνοκύπριοι αγνοούμενοι της περιόδου 1963-1964 το έτος 2006! Ακολούθησε και αναγνώριση από τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Γιατί τόση καθυστέρηση; Επειδή δεν υπήρχε πολιτική βούληση και από κυβερνήσεις και από κόμματα. «Οι επίσημες αρχές του κράτους έδειξαν αδιαφορία και αναλγησία», θα πει με φανερή απογοήτευση και πικρία ο Χάρης Συμεωνίδης.

Τα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας αγνοούσαν επίσης για πολύ καιρό, επιδεικτικά, την ύπαρξη και Ελληνοκύπριων αγνοουμένων του 1963-64. Επικρατούσε για χρόνια ένα είδος συνωμοσίας σιωπής. Ήθελαν, αν είναι δυνατό, να κρατηθούν μακριά της επικαιρότητας τα γεγονότα εκείνα. Λες και δεν υπήρξαν ποτέ, λες και δεν αφορούσαν ανθρώπινες ψυχές. Για του λόγου το ασεφές, όταν ξεκίνησαν οι διαπραγματεύσεις για τη σύσταση και λειτουργία της ΔΕΑ (Διερευνητικής Επιτροπής Αγνοουμένων), η τουρκική πλευρά έθεσε πρώτο όρο να εντοπιστούν από την πλευρά μας και να τους παραδοθούν οι Τουρκοκύπριοι αγνοούμενοι της περιόδου 1963-1964. Η πλευρά μας αποδέχτηκε τον όρο αυτό, χωρίς, όμως, να κάμει οποιαδήποτε νύξη και για τους Ελληνοκύπριους αγνοούμενους της ίδιας περιόδου. Όταν, επιτέλους, αποφάσισαν να δουν το θέμα, ανακάλυψαν ότι οι φάκελοι στα αρχεία του κράτους γι' αυτούς τους ανθρώπους ήταν ελλιπέστατοι. Δεν υπήρχε σ' αυτούς τίποτε περισσότερο από ένα κείμενο τριών αράδων και μία φωτογραφία. Ούτε καν μια τυπική αναφορά με το ιστορικό και τις λεπτομέρειες της απαγωγής τους. Αντιλαμβάνεται κανείς πόσο δύσκολο ήταν σαράντα έξι

χρόνια μετά, να βρεθούν στοιχεία και πληροφορίες. Τελικά, οι φάκελοι κατατέθηκαν στη ΔΕΑ το 2009, οπότε και άρχισε προσπάθεια για τη διερεύνηση της τύχης των αγνοουμένων μας. Προσπάθεια που έφερε αποτελέσματα, αφού βρέθηκαν και ταυτοποιήθηκαν τα οστά δεκαεπτά ατόμων. Παραμένουν ακόμη, όπως προαναφέρθηκε, άλλοι είκοσι πέντε.

Υστερόγραφο

Σημείωσα στην αρχή του άρθρου ότι τον Αντώνη τον λέγαμε «το γελαστό παιδί», καθώς κουβαλούσε πάντα ένα αδιόρατο χαμόγελο στα χείλη. Ο μικρότερος αδελφός του, διαπρεπής νομικός επιστήμονας, με διεθνείς περγαμηνές, κάτοικος εδώ και χρόνια Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής, προσφάτως τιμηθείς και από την Κυπριακή Ακαδημία Επιστημών, Γραμμάτων και Τεχνών δρ Σίμος Συμεωνίδης, μαθητής τότε που χάθηκε ο Αντώνης, τον αποχαιρέτησε με τον εξής στίχο: «Έφυγες, παίρνοντας μόνη αποσκευή ένα χαμόγελο». Αυτός ο στίχος αναγράφεται και στον τάφο του.

(Για την ετοιμασία του κειμένου λήφθηκαν στοιχεία από το βιβλίο «Μνήμη και Τιμή, πεσόντες και αγνοούμενοι του Λυθροδόντα», Λευκωσία 2006, με συγγραφέα τον υπογράφοντα το παρόν άρθρο, στο οποίο μπορούν να καταφύγουν όσοι επιθυμούν να μάθουν, μέσα από αυθεντικές μαρτυρίες, σε ποιες συνθήκες χάθηκαν άδικα τόσοι νέοι της Κύπρου. Σχετικό και άρθρο μου στον «Φ» με αυθεντικές μαρτυρίες των Κώστα Παπακώστα και Ευτύχιου Σαλάτα.)

* Δημοσιογράφος

philenews.com